KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ KECSKEMÉT

DARVAS JÓZSEF: SZAKADÉK

1973—74

IN MEMORIAM DARVAS JÓZSEF

Ratkó József:

Halottak faluja

Darvas József emlékének

Csend van a szemedben. Csend a halottak falujában.

Halottak faluja a szemed, te tömegsír-szemű. Ott laknak halottaid, mászkálnak, dolgoznak, ölelkeznek. És beszélnek, de mégse beszélnek, mert kint felejtették a hangjukat. Csak a mozdulatok maradtak velük. Házakat emeltél nekik a szemedben, és utakat tapostál nekik a szemedben. Apádnak kocsmát is nyitottál. Hitelben itatod. És mégse segítenek. Teszik a dolgukat a maguk hite szerint, éppúgy mint életükben.

Csend van a szemedben, megszólíthatatlan. Kiállhatsz a homlokod elé, és bekiálthatsz. Előjönnek mind a halottak, megállnak, nem messze tőled, álldogálnak, rengeteg szemük rád fordul. Hallgatnak és figyelnek. De nem válaszolnak. Arcuk mint a pantomimeseké. Anyád betegen fekszik, de ha rá gondolsz, ő is fölkel, előre jön majdnem a szemedig, arcát megmutatja. Egyedül ő mosolyog. Szemében virág ígérete.

Vigyázz a szemedre — körüldobálja késeivel a fény, beveri a halál.

Temetnek a halottak falujában. Szív alól kikapart magzatot temetnek, kinek kard nyúlt vala barlangjában, koporsója két igen öreg asszonytenyér, ráncokkal irottas. Szomorkodnak a halottak körülötte, könny nélkül, siratóének nélkül. Szétszéledőben a gyerekek odalopóznak a szemedhez, sóvár kicsi arcukat rányomják pupilládra és bámészkodnak. Mint Rimbaud rongyosai.

A Darvas József-i szolgálat

Alighanem a lehetetlent kísértem meg, amikor Darvas József életének tartalmát egyetlen szóban foglalom össze. Ez a szó: a szolgálat. E kifejezés — épp azért, mert túl sok, egymásnak olykor homlokegyenest ellenkező magatartásformára utal — önmagában üres, semmitmondó. Megkerülhetetlen a pontos fogalmazás — ennek szükségét halála után Darvas épp úgy példázza, mint tette azt közgondokkal zsúfolt és nagyiramú életében. Szögezzük le tehát, hogy a Darvas József-i szolgálatnak épp úgy nincs semmi köze a merkantil-tartalmú literátor-szervizhez, a könyökvédős és könyökkoptatós szolgaisághoz a kincstári sürgés-forgáshoz mint ahogy a Cantata profana sem hozható közös nevezőre a „Gimbelem-gombolom"-mal, noha mindkettő zenei szerzeménynek neveztetik.

Ha a fentiekből netán nem derülne ki, ideírom: a magatartás minőségéről van szó. Amely pedig fakadt abból a hitből — e szónak is a nemesebbik tartalmára kell gondolnunk —, hogy a megosztott érdekek és vélemények, s nem kevésbé a megosztásra folyton lesbenálló szándékok fölött mégis csak létezik a dolgozó emberek nemzeti-népi közössége, s e létezésnek szükségszerű — korok és társadalmi rendszerek által meghatározott — sorsproblémái vannak. Fület-szemet elfátyolozó, zsongító homokba dugni fejünket, bíbelődni az egyéni életszféra „örök emberi" manirjaival bizonyára kényelmesebb, s kockázattól is mentesebb mint szembenézni a sorskérdésekkel. De a felelős írástudó mégis az utóbbit választja, mert származása, kötődése, tapasztalata erre készteti. És a gondokból sem annyit zsákol, amennyit az osztási művelet róna vállaira. Hanem amennyit elbír. De inkább többet.

Az ilyen értelemben felfogott — a feladat nagyságával arányban álló — szolgálat sohasem volt könnyű, s ma sem az. Örökölt és újonnan burjánzó kényszerképzetek, sanda képzelgések, a jó ügy esélyeit rontó pózok hínárjában kell csapást vágni a tágabb közösséghez. S jutalom ezért nem jár, legfeljebb a rosszallás és a kiátkozás, s mellé, ráadásként, a kétely, hogy osztályostársaink egyáltalán igényt tartanak-e az írói toll szolgálatára.

Darvas József Szakadék című drámája évtizedek múltán is arra bizonyság, hogy a szolgálat nem hiábavaló. Kimondott igazságai azzal a forrósággal perzselnek, amely a mélyből felemelkedni vágyók elszántságának sajátja.

Hatvani Dániel

BERTHA BULCSU:

INTERJU DARVAS JÓZSEFFEL

(Jelenkor, 1973 december. Részlet)

...Darvas még nem látszik hatvanegy évesnek. Alakja erőteljes, teste gondozott, öltözéke szolidan elegáns. Csak ugye az arca... Az arccal bajok vannak. Úgy tűnik, kialudta magát, mégis a bőr redői alól átüt a több évtizedes fáradtság. S a ráncok, ahogy elsimulnak vagy elmélyülnek, mintha egy árokásó gép gurulna végig az arcán, úgy tűnik. Darvast 1933 óta ledarálták néhányszor, úgy értem, hogy belegyömöszölték a történelem húsdarálójába és átnyomták rajta. Csodák csodája, de mindig egészben jött ki a szerkezet másik végén. A kések éppen csak karistolták az arcát, s már-már úgy tűnt, hogy sérthetetlen. De úgy látszik, valamikor a félidő táján az érfalak elvesztették korábbi rugalmasságukat, és belső sérüléseket szenvedett. Milyen hát Darvas arca? Negyven százalék fáradtság, tíz százalék közöny, tíz százalék gyanakvás, húsz százalék kíván-

KÉTSÉGBEESETTEN KÍVÁNTA A SZABADSÁGOT,
ÉS UGYANOLYAN KÉTSÉGBEESETTEN
VÉDEKEZETT IS ELLENE.
TALÁN MERT A SZEMÉLYTELEN ÜGY SZOLGÁLATA
NEM IS BÍRTA EL
A SZEMÉLYES KÖTÖTTSÉGEK
TERHÉT?

(Mesterházi Lajos: ÉÉletmű szóban és tettben. Népszabadság, 1973. XII. 9.)

csiság és húsz százalék teremteni, elmondani, elrendezni vágyás. Mindez persze csak futó illúzió. Nem mondhatnám, hogy minderre éppen most döbbennék rá, hiszen Darvassal így féligmeddig szemben rengeteget ülök értekezleteken, az Írószövetség választmányi ülésein és másutt is. Talán csak az a furcsa, hogy most ingújjban van, s ennyire közel vagyunk egymáshoz, mert Darvas máskor az elnöki asztalnál szokott ülni, mint vezető, mint politikus. Ilyen alkalmakkor mi nyugodtak vagyunk. Átsúgunk egymásnak privát dolgokat, Darvas pedig ül az elnöki asztalnál, és hófehér, vérpiros, verejtékes, és megold valamit helyettünk. Mi nyugodtak vagyunk, majd Darvas elintézi . . . És tényleg elintézi, mert ért hozzá, érzéke van a vezetéshez, politikához. Az is jól jön mindenkinek, ha Darvas segít. Aláírja a lakáskérelmünket, kocsikérelmünket, támogatja az ösztöndíjunkat, beszél a miniszterrel a jogdíjak ügyében, szól az adó miatt, fogadja a külföldieket, és megmondja nekik, hogy . . . Darvas író és politikus. Mi írók ezt elég nehezen fogjuk fel, s Darvasnak hol a politikus felét, hol az író felét nem értjük. A mi hibánk, ugyanis nincs két Darvas. Egy van, s ez az egy író is, politikus is, végtelenül bonyolultan. Amikor ír, politizál is, s amikor politikus, állandóan író is, szerencsénkre. Ha persze arra gondolok, hogy nekem kicsoda Darvas József, akkor azonnal elmondhatom az olvasónak, hogy Darvas számomra író, az a népi író, aki megírta az Egy parasztcsalád története című nagyszerű könyvet, mely sok vidéki fiatalnak Illyés Gyula Puszták népe című szociográfiájával együtt a bibliája volt . . .

SZABÓ B. ISTVÁN:

DARVAS JÓZSEF HIÁNYA

(Új írás, 1974. február. Részlet)

Nincs még két éve, hogy hatvanadik születésnapján ezt írtam: „Logikusan épülő életmű ismeretében a kritika nem jósol, ha — akár egy évtizedre — előre is tekint, hanem továbbhúzza az elkészült alkotások erővonalait. Ilyenképpen beláthatók Darvas József írói művének színterein is a következő évtized „várható meglepetései". Eszerint az epikában a Részeg eső második kötete, befejezése, az abban ábrázolt életek mai minősítése következne; a drámában az erkölcsi és politikai helytállás példasorozatát — tervei szerint — Bajcsy-Zsilinszky sorsának metafórája teljesítené ki; szociográfusként méltó hivatása lenne, hogy a harminc évvel ezelőttinek céljaival és eredményeivel összevetve megírja az új „Magyarország felfedezése" sorozat összefoglalóját, irodalomszervezőként és történészként pedig nagyon fontos feladata (s ezt — miként megírta — Veres Péter is végrendelkezés-formán hagyta rá), hogy befejezze a 25 éve Perujitás címen elkezdett, de két fejezet után félbehagyott történelmi tanulmányát a népi írók mozgalmáról. Legalább ezzel a négy munkával Darvas József feltétlenül tartozik olvasóinak, a magyar irodalomnak? Igen, így is lehet mondani, de a kivételes ünnepi alkalommal — „isten

éltesse!" helyett — talán megengedhető annyi „idealizmus" a fogalmazásban, hogy legalább ezzel a négy művel Darvas Józsefnek is tartozik a sorsa. Munkakedvvel, egészséggel, jó alkotói feltételekkel, hogy ezeket befejezve, végképp feloldódjék az író vagy politikus dilemmája: kiteljesedhessék a politikus író életműve".

Ezek az irodalomtörténészi jókívánságok most mind meghiúsultak . . .

. . . Más tervei — mint mindig: közéleti és írói tervei — is meghiúsultak december 3-án. A közművelődés távlati fejlesztési tervezetéhez készített javaslatai . . . Egy új, irodalmi-művészeti tömeglap terve, szerkesztése . . . Tervek a Népfront kultúrális munkájának javítására . . . Tervek parlamenti felszólalásra a kultúrális költségvetéssel kapcsolatban . . . Televíziós filmterv a Város az ingoványonból a felszabadulás 30. évfordulójára . . . Tervek Orosházán értelmiségi klub vagy fórum létrehozására . . . Tervek az Írószövetségben . . . Az irodalmi külkapcsolatok fejlesztésére . . . A fiatal írókkal kapcsolatban . . .

. . . Vigasztalatnánk magunkat azzal — az életmű írott részével —, ami megmarad. Vigasztalhatnánk magunkat úgy, hogy „ezentúl Darvas József fizikai valója nélkül lesz közöttünk". De szinte hallom tárgyilagos, szigorú mondatát: „A tényekkel szembe kell nézni" — Bertha Bulcsú a vele készített interjúban ezt is megkérdezte:

„— Mit tartasz mint író a legfontosabb feladatodnak?

— A jelenlétet a korban. Ezt." — válaszolta Darvas József és pontosan válaszolt. Ez volt az igazi, a legfontosabb műfaja: jelenléte a korban. Ez elveszett. S mindenütt, ahol eddig ott volt, sok helyen és még igen sokáig, ami elsőként fog felidéződni róla, az jelenlétének elvesztése: Darvas József hiánya lesz.

TÓTH LAJOS:

Gondolatok Darvas József Hunyadi című drámájáról

(Új Auróra, 1. szám.)

Darvas József utolsó drámáját tavaly nyáron mutatta be a Gyulai Várszínház. A dráma az 1938-ban megjelent Törökverő című történelmi regényből készült. Tóth Lajos részletesen elemzi a regény és a dráma közötti különbségeket, A két mű az írói pályának szinte két végpontja. Egybevetésükből talán mindennél világosabban kitűnik Darvas József mindvégig következetes alkotói magatartása, ars poeticája.

A „Hunyadi" nem egyszerű színpadi adaptáció, hanem új történelmi dráma, amelynek eseménysorát, jellemeinek gondolkodását és cselekedeteit nem lehet ugyan elszakítani a regénytől, mégis másabbá válik az egész. Az író a jelenhez szóló szándékkal újraformálta hőseit, még akkor is, ha egyes párbeszédrészletek szóról szóra kerültek át a regényből a drámába. Egészen máshogyan hangzanak ezek a dialógusok a színpadi szituációkban, mint a regény epikus miliőjében. Olyan marxista szemléletű történelmi drámát írt Darvas, amelyben feltárja a Mátyás király uralkodása előtti évtizedek intrikákkal és pártviszályokkal tömény időszakának valamennyi fontosabb társadalmi és politikai problémáját, amelyben önző, aljas főúri érdekek csapnak össze a nemzet megmentését hűen szolgáló erőkkel. Műve nem csupán annak a régmúltnak az idézése, amikor „Európa színpadán mi is játszottunk", hanem a jelenhez szóló figyelmeztetés és tanulság is.

Jelenet a Szakadék III. felvonásából

Klári: (mintha valami kábulatból ébredne) Micsoda szörnyű kuszaság és zűrzavar van itt Pista! Olyan itt körülöttünk az egész világ, mint ez a szoba. Rom, törmelék, szenny. Talán soha nem lehet benne rendet teremteni. S te még mindég itt akarsz maradni?

Tanító: Igen. Még mindig.

Klári: (halkan) Nem értelek . . .

Tanító: Talán nem is fogod ezt megérteni soha. Ezt nem lehet érteni, csak érezni. És érezni is csak annak, aki onnan jött, ahonnan én. A mélységből, a szegénységből. Tudod, az éjjel, mikor ez a . . . ez a szerencsétlenség történt, én is úgy éreztem, hogy itt mindennek vége. Nem tudtam újra lefeküdni. Hajnalban elindultam, el a faluba, mert nem bírtam itthon maradni. Úgy indultam el, mintha búcsúzni mennék. Elmentem a házhoz, ki a falu szélére, ahol születtem és ahol gyermekkoromat töltöttem. Ahol megtanultam azt, mit jelent szegénynek lenni és ahonnan elindultam, hogy magasabbra törjek és messzebbre lássak. Aztán kimentem a határba, ahol apám, anyám dolgozott, verekedett a földeken a mindennapi kenyérért kisgyerek korától a késő öregségig. A földeken, amelyekből egy rög sem volt az övéké. S ahol ugyanígy vergődött sok-sok ősöm, ki tudja, hány század éve. Azután kimentem a temetőbe apám és anyám sírjához. Te nem is tudod, hogy milyen szomorú és mégis milyen erőt adó tud lenni egy magyar temető . . . Én úgy mentem el innen hajnalban, hogy búcsúzni megyek és úgy jöttem ide vissza reggel, hogy most érkeztem igazán haza . . . Nem is tudom hol kezdett megvilágosodni bennem, hogy nekem innen nem szabad elmennem. Talán már a szülői háznál, talán kint a határban, talán anyám sírjánál . . . Nem tudom . . . Észrevétlenül jött, mint a reggeli világosság az égre, s mire hazaértem, már ragyogott bennem a parancs: neked innen nem szabad elmenned, neked nem szabad menekülnöd. (Kis szünetet tart.) Mert az menekülés lenne, ha elmennék. Tudom, hogy anyám onnan az égből figyelte munkámat, figyelte és apró kis tatárszemét helyeslő mosolygással csippentette öszsze. Hát már ezért sem menekülhetek el innen, mert utánam jönne és a fülembe súgná: „Kisfiam nagyon megváltoztál".

DARVAS JÓZSEF MŰVEI

(Nézőink figyelmébe ajánljuk, hogy a felsorolt művek megtalálhatók a Katona József megyei könyvtárban)

Fekete kenyér (Regény, 1934)
Vízkereszttől Szilveszterig (Regény, 1934)
Állomás (Regény, 1935)
A legnagyobb magyar falu (Szociográfia, 1937)
A törökverő (Történelmi regény, 1938)
Egy parasztcsalád története (Szociográfia, 1939)
Máról-holnapra (Regény, 1838)
Elindult szeptemberben (Önéletrajzi regény, 1940)
Harangos kút (Regény, 1942)
Szakadék (Dráma, 1942, Madách Színház, könyv 1943. film 1956)
Város az ingoványon (Szociográfia, 1945)
Akiket a pacsirta elkísért (Film, 1959)
Új népért, új kultúráért (Tanulmányok, 1956)
Kormos ég (Dráma, 1959)
Országúton, városon (Riportok, cikkek 1936—40—1960)
Végig a magyar Szaharán (Cikkek, tanulmányok —1940—44—1969)
Hajnali tűz (Dráma, 1961)
Részeg eső (Regény, 1963, dráma 1964)
Az író vizsgája (Tanulmányok, cikkek, 1968)
Gyűjtőlencse (Riportok 1936—44, —1968)
A térképen nem található (Dráma, 1969)
Pitypang (Vígjáték, 1971)
Hunyadi (Történelmi dráma, 1973)

HÁZUNK TÁJA

VIDÉKI SÍZNHÁZ PRÓZAI BEMUTATÓJÁT ELSŐ ALKALOMMAL ÉRI AZ A MEGBECSÜLÉS, HOGY A

Mitől jó a színház? Mitől jó egy színház?

A néző válasza — gondolom — kézenfekvő: akkor jó, ha olyan darabokat mutat be, amelyek tetszenek, szórakoztatnak, elgondolkoztatnak, élményt adnak.

De hogyan válik jóvá egy színház, amely eddig közepes színvonalú darabokat mutatott be— változó színvonalon? S ezt a kedvező változást mindössze fél év alatt érte el? Ha bárki figyelmesen böngészte végig az elmúlt hetekben-hónapokban a napi- és hetilapokat, a havi folyóiratokat, tudja, hogy a Kecskeméti Katona József Színházról beszélünk. Arról a társulatról, amely szinte rakétaszerű gyorsasággal máról holnapra (1973 őszétől) előretört: csaknem valamennyi produkcióját a közönség és a sajtó szokatlan magas fokú jelzőkkel illette.

Mi történt Kecskeméten, ahol az operettekhez mérhető sikerrel fogadta a közönség Shakespeare Troilus és Cressida — igazán nem könnyű — drámáját, Kertész Ákos Névnapját, a kamaraszínházban bemutatott Savonarola című Hrisztics művet, s legújabban Heinrich von Kleist hazánkban még nem játszott Heilbronni Katica című drámáját...

... Hogyan érte el a Kecskeméti Katona József Színház, hogy ebben az évadban szinte minden sikerül, bármit csinálnak?...

... Minden jel arra vall; az a dinamikus, erőteljes megújulás, ami a kecskeméti színházat jellemzi abból következik, hogy a vezetők és a művé. szek azonos művészeti elveket vallanak, a fiatalos kedv és szándék magával ragadta még az idősebbeket is... Az egyik színész ezt mondta: „Most nagyon jó a lapjárás nálunk, bármit húzunk, huszonegy lesz belőle. Persze ez a színházban nemcsak a szerencsén múlik..."

Valóban nem. Negyven színésze van a kecskeméti társulatnak, nem tartozik tehát a kisebb együttesek közé. De ez a negyven színész mostanában igen keményen dolgozik. Miután az új művészeti vezetés a modern színjátszás új útjain igyekszik haladni, szinte mindenkinek újra kell megtanulnia a színészmesterséget. S ez a szokásosnál több és verejtékesebb próbát jelent. A színészek szinte bent laknak a színházban.

... Kecskeméten bebizonyosodott: ha az egész társulat „egy húron játszik," ha az igazgatótól a díszletmunkásig mindenki egy célra: a színház érdekeire figyel, néhány hónap alatt újjászülethet egy társulat. Nem kell arra két-három-öt évig várni. S adott így a válasz arra is, amit a cikk elején kérdeztem: mitől jó a színház, illetve mitől is lehet jó egy színház...

Részletek Benkő Tibor Kecskemét és a színház című cikkéből
(Szabad Föld 1974. 5. szám)

TELEVÍZIÓ SZÍNES FELVÉTELT KÉSZÍT RÓLA. KLEIST HEILBRONNI KATICÁJÁNAK EMLÉKEZETES ELŐADÁSÁT MÁRCIUS 26-ÁN ISMÉTELJÜK MEG A TÉVÉ KAMERÁI ELŐTT

Szemelvények a Heilbronni Katica kritikáiból

. . Merész, nehéz buktatókkal terhes vállalkozás a Kecskeméti Katona József Színházé, színpadra állítani, a mai nézők számára értelmezni Kleist művét. A rendezőnek, Szőke Istvánnak a romantika szertelenségeit úgy kellett finoman idézőjelbe helyeznie, hogy a legenda valósága, a költészet lebegése érintetlen maradjon. Ezt a feladatát többé-kevésbé sikerrel oldotta meg, ám néhány jelenetben mellékutakra tévedt . . . A tévedéseket magyarázza a vállalkozás nagysága; hibái ellenére is sodróerejű, rendkívül tehetséges előadásban támadt fel Kleist műve magyar színpadon.

Film Színház Muzsika

Már az előadás előtti percekben nyilvánvaló, hogy mit nem akar Szőke István a kecskeméti Kleist-bemutató, a Heilbronni Katica rendezője . . . Nincs sejtelmesség, nincsenek a lovagkort idéző díszletek. Szőke elhajítja a látványos korhoz kötött külsőségek mankóit, hogy az 1806-ban írt dráma — felfogása szerint — ma is időszerű, általános érvényű mondanivalójára terelhesse a figyelmet, minden szó kifényesedhessen a szürke környezetben.

Petőfi Népe

Szőke István . . . jó rendező. Van mersze a járatlan úthoz — bizonyítja ezt a darabválasztás, van önálló művészi világképe, amint a két Kecskeméten játszott darabjának összevetése bizonyítja (a másik színmű a jugoszláviai Hrisztics: Savonarola és barátai című erőteljes morál-drámája volt) . . . Egy rendező aki ilyen hőfokon képes indulatokat ábrázolni, még számos kitűnő előadást tartogathat a tarsolyában.

Magyar Hírlap

A Kecskeméti Katona József Színház előadása nem az operaáriák csillogását idéző nagy egyéni alakítások varázsával, hanem az egy célra szövetkezett művészkollektíva közös alkotásának élményével ajándékozza meg elsősorban nézőit.

Magyar Nemzet

Valamennyi színész teljesítménye közvetve azt bizonyította, hogy a rendező művészete nem a parancsolás, hanem a sugalmazás művészete. Átvették, elfogadták, kitűnően szolgálták Szőke István koncepcióját.

Petőfi Népe

A fordítást végző Petra Szabó Gizella költői és jól mondható magyar szövegét hallva, igazolódni látszik Szerb Antal, aki szerint Kleist mindig alkalmas szerző, ha lázadás készül az irodalomban. Az előadás után hozzátehetjük: friss szellemű színházi mozgalmak indulásakor is.

Népszabadság

SZAKADÉK

MŰSORNAPTÁR

március 1. péntek este 7 óra	Katona bérlet
március 2. szombat este 7 óra	Csortos bérlet
március 3. vasárnap du. 3 óra	Tsz- és nyugdíjas-bérlet
március 3. vasárnap este 7 óra	Madách bérlet
március 4. hétfő	Szünnap
március 5. kedd este 7 óra	Somlay bérlet
március 6. szerda este 7 óra	Bajor bérlet
március 7. csütörtök este 7 óra	Déryné bérlet
március 8. péntek du. 3 óra	Ifjúsági D-bérlet
március 9. szombat este 7 óra	Jászai bérlet
március 10. vasárnap du. 3 óra	Móra bérlet
március 11. hétfő	Szünnap
március 12. kedd du. 3 óra	Ifjúsági A-bérlet
március 12. kedd este 7 óra	CSÉB-bérlet
március 13. szerda este 7 óra	Kelemen bérlet
március 14. csütörtök este 7 óra	Arany bérlet
március 15. péntek este 7 óra	Blaha bérlet
március 16. szombat este 7 óra	Berky bérlet
március 17. vasárnap du. 3 óra	Gózon bérlet
március 18. hétfő	Szünnap
március 19. kedd este 7 óra	Főiskolás-bérlet
március 20. szerda du. 3 óra	Ifjúsági B-bérlet
március 21. csütörtök du. 3 óra	Ifjúsági C-bérlet
március 22. péntek este 7 óra	Luxemburg grófja bemutató elő-adás Katona bérlet

PANCSO PANCSEV:

A NÉGY SÜVEG

Mesejáték három felvonásban.

Fordította: Juhász Péter

Szereplők:

Petkó gazda	**Gyulai Antal**
Fehérsipkás	**x x x**
Pirossipkás	**x x x**
a fiai	
Feketesipkás	**x x x**
Sárgasipkás	**Varsa Mátyás**
Gena néni	**Mojzes Mária**
Bonka, a leánya	**Faluhelyi Magda**
Mesélő	**Bende Ildikó**

Díszlettervező: **Szászfay György**

Jelmeztervező: **Ék Erzsébet m. v.**

Rendező: Ruszt József

Előadások:

Március 10-én, vasárnap délelőtt 10 órakor
Március 17-én ,vasárnap délelőtt 10 órakor
Március 24-én, vasárnap délelőtt 10 órakor
Március 31-én, vasárnap délelőtt 10 órakor

Jegyek 4—12 forintos áron a színház jegypénztárában kaphatók.

Következő bemutatónk

LUXEMBURG GRÓFJA

MŰSORNAPTÁR

március 22. péntek este 7 óra	Katona bérlet
március 23. szombat este 7 óra	Csortos bérlet
március 24. vasárnap de. 10 óra	A négy süveg mesejáték
március 24. vasárnap du. 3 óra	Tsz- és nyugdíjas-bérlet
március 24. vasárnap este 7 óra	Madách bérlet
március 25. hétfő	Szünnap
március 26. kedd este 7 óra	Somlay bérlet
március 27. szerda este 7 óra	Kelemen bérlet
március 28. csütörtök este 7 óra	Déryné bérlet
március 29. péntek este 7 óra	Blaha bérlet
március 30. szombat este 7 óra	Jászai bérlet
március 31. vasárnap de. 10 óra	A négy süveg mesejáték
március 31. vasárnap du. 3 óra	Móra bérlet
március 31. vasárnap este 7 óra	Bérletszünet
április 1. hétfő	Szünnap
április 2. kedd este 7 óra	CSÉB- bérlet
április 3. szerda este 7 óra	Bajor bérlet
április 4. csütörtök este 7 óra	Arany bérlet
április 5. péntek este 7 óra	Bérletszünet
április 6. szombat este 7 óra	Berky bérlet
április 7. vasárnap du. 3 óra	Gózon bérlet
április 7. vasárnap este 7 óra	Bérletszünet
április 8. hétfő	Szünnap
április 9. kedd este 7 óra	Főiskolás-bérlet
április 10. szerda este 7 óra	Bérletszünet
április 11. csütörtök este 7 óra	Bérletszünet
április 12. péntek este 7 óra	Bérletszünet
április 13. szombat este 7 óra	Bérletszünet
április 14. vasárnap du. 3 óra	Bérletszünet
április 14. vasárnap este 7 óra	Bérletszünet
április 15. hétfő	Szünnap
április 16. kedd	Nincs előadás
április 17. szerda este 7 óra	Bérletszünet
április 18. csütörtök este 7 óra	Bérletszünet
április 19. péntek este 7 óra	EGY IGAZI ÚR bemutató előadás. Katona bérlet

DARVAS JÓZSEF:

SZAKADÉK

Szinmű 3 felvonásba

Szereplők:

Horváth Lajos	Fekete Tibor Jászai-díjas
Klári, a lánya	Szakács Eszter
Tanító	Tolnai Miklós
Baloghné, a tanító háziasszonya	Gurnik Ilona Jászai-díjas
Mikus	Lengyel János
Mikus Imre, végrehajtó	Székhelyi József
Dr. Beksics, falusi orvos	Major Pál
Bak Sándor	Kölgyesi György
Kovács Ferenc	Hetényi Pál
Kovács Ferencné	Kalmár Zsuzsa
Erzsike, a lányuk	* * *
Zsuzsa néni	~~Mojzes Mária~~
Tavasziné	Bende Ildikó
Fehérné	Máhr Ágnes

Díszlettervező: Csányi Árpád
Jászai-díjas

Jelmeztervező: Poós Éva

Rendező: Miszlay István
Jászai-díjas

74. 40563 Petőfi Nyomda, Kecskemét — F. k.: Csaplár Vilmos